

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.” Máté 7,12

Sokszínű cigánymisszió

A cigánymisszióban a csendesebb, napi, hétköznapi szolgálat mellett kimagasló események, nagyobb szervezést igénylő programok, mondhatnánk, ünnepnapok is vannak. Két ilyen, sok értéket hordozó, ebben az évben megtartott kezdeményezésről kívánunk beszámolni a Tükör ezen számában. Az egyik sok embert megmozgató missziói nap, a másik pedig egy szakemberek számára rendezett szakmai konferencia volt. A két tudósítás Molnár Illés, a református cigánymisszió kommunikációs munkatársa által írt cikkek rövidített változata, melyek a *Cigánymisszió*.eu oldalon jelentek meg.

„Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet: a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek!”

Dicsőítés, bizonyosság, megbékélés, de legfőképpen tisztelet – ezúttal a Budapest-Deák téri evangélikus templomban gyűltek össze e szavak jegyében öt protestáns egyház, az evangélikus, a baptista, a metodista, a pünkösdi és a református felekezetek képviselői, a 3. Protestáns Cigánymissziós Találkozón. „Tiszteld...” – hangzott az esemény vezérszava, melynek jótékony árnya alól nem tudunk kibújni a nap folyamán – a közel 500 testvér nevében mondtam, hogy nem is akartunk.

„Így kell dicsérni az Urat, nem? Tánccal, vidáman!” – Langerné Victor Katalin, az EM-MI társadalmi felzárkózásért felelős helyettes államtitkárának szavai tökéletesen jellemezték a találkozó lényegét: ha Isten tiszteletéről van szó, akkor merjünk bátrak lenni, és kiállni, akár táncolni egy templomban. Bizony, az Alsószolcai Metodista Ének-Zenekar dalait hallva nehezen lehetett megállni, hogy ne induljanak el a lábaink, hely szűkében azonban inkább a padok között maradtunk, ahol ki-ki éneket emelt kezével, becsukott szemekkel szólította meg Teremtőnket.

Az esemény házigazdáiként Vig Erika és Puporka Gusztáv köszöntötte a csaknem félszáz résztvevőt, majd Kurdi Zoltán a Magyar Metodista Egyház képviselőjében fogalmazta meg a nap célját: „Növekedjünk tiszteletben Istenünk, gyülekezetünk, munkahelyünk, iskolánk, családjaink, társaink és magunk iránt” – hozzátéve, hogy hagyjuk itt azokat a dolgokat, melyeket tisztelünk, azonban nem kellene. Ilyen a dohányszárítás is, amelytől megszabadulásra a lelkész külön imára hívta az egybegyűlteket.

Helyettes államtitkár asszony úgy vélekedett, hogy nagyon jó helyen vagyunk, majd visszautalt a dicsőítésre: „Bárcsak a minisztériumban is így kezdődne minden hét.” A mosolyt fakasztó mondatot mélyebb gondolatok követték, egy mese képében: az öregember és a pokróc története bizonyára sokak számára ismerősnek hatott, de tökéletesen illusztrálta a tisztelet fontosságát – főleg a családban, amely a cigány emberek számára talán még hangsúlyo-

sabb a mindennapi életben, mint másoknál.

Smidéliusz Gábor a fogadó közösség, a Deák téri evangélikus gyülekezet lelkeseként remek gondolatokat fogalmazott meg az oltárnál látható, a Jézus mennybemenetelét ábrázoló Lochbichler Ferenc-festményre tekintve: „Jézus áldó keze végigkísér minket az életünkben – őt is a városfalon kívüli feszítették keresztre, ezért a legfélreesebb helyeken élőkért is elmegy, hogy az igazi központhoz vezessen minket.” – szavait nem lehetett nem metaforaként értelmezni az ország legeldugottabb szegleteiből érkezett cigány és nem cigány testvérekre gondolva.

Az alsószolcikai ritmusos énekeit hallgatva Dani Eszter, egyházunk Zsinati Missziói Irodájának vezetője adakozásra hívta a résztvevőket – nagy örömmel szolgált, hogy a dicsőítés alatt csatlakozott hozzánk Dül Géza atya, a Magyar Katolikus Püspöki Kar országos cigánypasztorációs referense, bizonyítva, hogy valóban egy az Isten, és mi is egyek vagyunk öbenn, felekezeti hovatartozástól és származástól függetlenül.

Persze egy ilyen esemény nem lehet teljes istentisztelet nélkül: a szolgálatot a zenekar vezetője, egyben az alsószolcikai metodista gyülekezet vezetője, Erdei-Nagy László vezette, amely bizonyosságtétel is volt egyben. Az ige Lukács 17,15-19-ből szövegeztünk: a történetben Jézus tíz leprást gyógyított meg, de csak egy adott neki hálát. „A dicsőítésben benne van, hogy tiszteljük Istent” – utalt László a találkozó címére.

„Akármilyen nagy dolgot tesz velünk Isten, mi akkor is cigányok leszünk. Lehetünk akármilyen tanultak, nem fogunk megváltozni. Mit tudunk ezzel kezdeni? Egyrészt lehet szenvedni, másrészt lehet hálával dicsőíteni az Urat. Az az igazi tisztelet, ha hálások vagyunk neki!” – hallhattuk a prédikációban, melynek végén a lelkész egyetlen mondatban foglalta össze a Jézusban kapott új élet lényegét: „Rájöttem, hogy nem én vagyok a jó-, és szépfiú, hanem ő!”

A csaknem húsz kiscsoportban többek között azt beszéltek meg a találkozó résztvevői, hogy kinek milyen nehézségei voltak/vannak

Fotó: Vargosz

tisztelet terén: például hogyan tudjuk tisztelni szüleinket akkor, ha nevelőotthonban kellett felcseperednünk? Vagy hogyan lehet kivívni a tiszteletet a romák és nem romák között? „A bennünk lévő szeretetet jó célokra kell használni – hangzott el az egyik csoportban –, hiszen a nem cigányok pozitívan akarnak csalódnani a cigányokban!”

Az ebéd utáni szekciót Dani Eszter gondolatai nyitották: „Isten már a teremtés előtt kiválasztott minket, a tisztelet pedig már akkor velünk volt. Mindent megtett azért, hogy az őseink bűne ellenére a mennyek országába kerülhessünk - ezért szerethetjük magunkat, és járhatunk felemelt fejjel a világban. A megtért emberen Isten Jézus dicsőségét és tisztaságát látja. Mennyei állampolgárok vagyunk, így tudjuk tisztelni magunkat, a másikat, és a teremtett világot.”

Mint annak idején Keresztelő János szavai a pusztában, ezek a mondatok sem maradtak visszhang nélkül – csodálatos érzés volt a résztvevők szájából hallani az „Amen”- és „Halleluja”-felkiáltásokat! Ezeket a pillanatokat a találkozó talán leginkább várt része, a bizonyosságtételek követték. „Hogyan tanultam meg tisztelni önmagam?” – tette fel magának a kérdést Vig Miklós, a Baptista Teológiai Akadémia hallgatója.

„Úgy neveltek, hogy a cigányság szégyellnivaló dolog, nem akartam az lenni. Sőt, be szerettem volna illeszkedni azok közé, akik utálják őket. Nagyon vágytam egy olyan helyre, ahol el-

Tisztelet a családban – Péter Pál

Legfőképpen az az öröm van a szívemben, hogy erről az egy szóról, a tiszteletről lehet beszélni. Azt gondolom, ez egy nagyon nagy kincs ma: tisztelni nem tudunk, csak ha megtanuljuk, mi is az. Én valamikor nem ismertem ezt a szót. Amikor ezt a szót árulták, akkor nem álltam sorba. Nem ismertem ezt. Nem ismertem azt, hogy hogyan lehet tisztelni a szüleimet, hiszen menekültem otthonról, mert nem kaptam meg mindazt, amit szerettem volna. Ezért mindig máshol éreztem jól magam, és nem ott, ahol a szüleim voltak. Ma már Isten megtanított engem, hogy a legnagyobb csoda az, hogy vannak szüleim, van kihez menekülni, ha baj van. A szüleinket tisztelni kell, mert nem én választottam őket, hanem ő. És ha én tisztelem Istent, akkor tisztelem a döntését, hogy pont oda születtem, ahová Isten akarta. Azok az én szüleim, akiket ő választott nekem. Dicsőség Istennek érte!

Tisztelni a feleségemet, családomat, gyermekeimet – ez sokszor nem könnyű. Miután megtértünk, azt hittem, hogy tisztelem a feleségemet. Együtt találtuk meg az Urat, együtt fogadtuk be őt a szívünkbe. Úgy gondoltam, mivel ő a gyülekezetünkben a dicsőítés vezetője, mindig velem van, mindig együtt megyünk énekelni, mindig együtt imádkozunk, így én mindig vele vagyok, és időt töltök vele. De egyszer nagyon szomorúan mondta nekem: „Annyi időt töltesz a gyülekezetekkel és annyit mész, annyit megyünk... Mikor lesz időd rám?” Ez nagyon megindította a szívemet, és akkor megtanította nekem Isten, hogy minőségi időt tölteni a feleségemmel nem azt jelenti, amikor a gyülekezetbe együtt megyünk és együtt énekelünk, hanem amikor csak vele vagyok, amikor csak őt né-

zem, amikor csak vele beszélgetek, amikor csak ő a fontos nekem. Köszönöm Istennek, hogy ezt megtanította nekem.

Tisztelni a gyermekeimet: nagyon jó dolog. Megtanultam Istentől, hogy a szülők néha nem hoznak jó döntéseket, néha hibáznak. Ezt látjuk Jézus történetéből is, amikor ott van 12 évesen a templomban, a szülei pedig elfeledkeznek róla és otthagyják. De látjuk a példáját: azt mondja a Biblia, hogy Jézus engedelmes volt nekik és követte őket haza a falujukba. Én magam úgy tiszteltem a gyermekeimet, hogy azt hittem, mindent meg kell, hogy tegyenek azért, hogy érezzem, tisztelnek, hiszen az enyéme, én vagyok a szülő. Az viszont nagyon nehéz volt, hogy ha hibáztam, vagy az én hibámból történt valami, akkor bocsánatot kérjek tőlük. Ma már Isten ezt is megtanította nekem. A gyermekeink jelentik a jövőt, és én vagyok a példaképük, aki be tudom mutatni a magaviseletemmel, az életemmel, hogy hogyan lehet tisztelni. Ha én tisztelem őket, ők is tisztelnek engem. Dicsőség az Istennek! Nekem is, mint minden szülőnek, megfordul a fejemben, hogy hogyan motiváljam, hogyan tanítsam őket, mit tegyek és hogyan, hogy tiszteletben nőjenek fel, tisztelettudóak legyenek. Ehhez egy dolgot szükséges tennem, mégpedig tisztelnem kell őket.

Isten hat dolgot mutatott meg nekem, melyekről nagyon röviden szeretnék beszélni. Olyasvalamik, melyek tiszteletet mutatnak, és tiszteletet adni tanítanak bennünket. Az első dolog, hogy minőségi időt töltsék a feleségemmel, gyermekeimmel, akár szüleimmel, csak úgy, hogy velük vagyok. Nincs telefonálás és nincs munka. Ez nagyon lényeges, és sokszor nehéz megtennünk, pedig szükséges. Áldom az Is-

tent, hogy ezt mindennap folyamatosan tanulom. Megérteni a gyermekeimet, hogy éppen amikor növekedésben vannak, vagy amikor tinédzserek, akkor annak az időszaknak megfelelően tiszteltem őket. Sokszor úgy tanítottam őket, hogy fejta- gítással próbálkoztam, hogy márpedig ezt így kell. Azt láttam, hogy ettől csak bekeményedtek, és ellenálltak a dolgoknak. Megtanultam – és ez az én bizonyosságom –, hogy bízgatni kell őket. Elismerni, ha győztesek valamiben. Pozitív észre- vételeimmel fordulni feléjük, és megáldani őket. Tisztelni a gyermekeimet azt jelenti, hogy szeretem őket, tudom és elismerem, hogy ők jelentik a jövőt. Az idő véges, és nekünk el kell menni. De ők maradnak, és mindent, amit elvetettünk, minden tiszteletet, amit megtanítottunk, ők fog- ják tovább vinni. Sokszor mondtam a feleségem- nek, hogy ha ideges voltam, hogy „a gyermekeid mindig kihozzák belőlem ezt az ideget és mindig le kell, hogy szídjam őket!” Ma már megtanul- tam, hogy nem a gyermekeim hozzák ki belő- lem ezt, hanem a helyzetek és a pillanatok adják magukat ahhoz, hogy ki vagyok én belül. Tehát tiszteletet kell adni, akkor is, ha épp nem kapok. Akkor is szeretni, ha éppen nem szeretnek. Sze- retetni apámat, anyámat, akkor is, amikor ők ide- gesek rám és nem úgy viselkednek velem. Mert tudom, hogy ők, ha baj érne, akkor az életüket adnák értem. Isten tudja ezt, nekem pedig meg kellett tanulni. Kérem az Urat, hogy tanítsa meg velem minden nap. Tisztelni, mert talán ez a leg- nagyobb kincs ma.

El kell számoljunk az életünkkel, és a gyer- mekeink azok, akik majd vissza fognak emlé- kezni arra, hogy mit tanítottunk nekik, és hogy milyen tisztelettudóak voltunk. Isten áldjon meg bennünket!

Tisztelet Isten családjában, a gyülekezetben – Mocsár Károlyné

Arról szeretnék beszámolni, mennyire bele tud nyúlni Isten az életembe, ha engedetlen vagyok. Nemrég több tragédia is történt a családjunk éle- tében, és ilyenkor vagy eltávolodunk Istentől, vagy közelebb kerülünk hozzá. Nekem mind- kettőben részem volt. Először öngyilkos lett az öcsém. Sok kérdés jött elő bennem: Miért nem állt ott akkor valaki, hol volt Isten? A bibliaórán és a gyülekezetben is feltettem ezeket a kérdé- seket, de azt mondták, ne kérjem Istent számon, nyugodjak bele, nem lehet a helyzeten változ- tatni. Később rájöttem, hogy valóban számon kértem Istent, hogy miért nem maradt életben a testvérem, hiszen három gyerekrét hagyta hát- ra... Emberileg azt kerestem, ki ebben a hibás.

Alig halt meg az öcsém, hívott a gyerekek a börtönből, hogy megvakult, mert kiszúrták a szemét. Azt mondtam, hogy Isten nem teheti ezt velem. Egy tragédia bőven elég! Ezáltal egy- re távolabb kerültem a gyülekezettől. Nyáron el- kerültem Orosházára, a Közös asztal országos evangélikus táborba, ahol ott voltak velem egy

szobában a gyülekezetből, akik 14-15 éve min- den áldott vasárnap kijárnak Görögországra. Azt mondtam magamban: Ha most nem beszél- lem ki nekik, ami bennem van, szó szerint meg- őrlök. Félélmetes volt megtapasztalni, hiszen napi szinten az járt a fejemben, hogy minek ne- kem az élet, ha engem Isten így ver.

Nem jártam gyülekezetbe három hónapig. Gyűlöltem, okoltam magamat azért, ami történt. Nemhogy a testvéreimet, vagy bárki mást nem tudtam szeretni, magamat is gyűlöltem. Nem tudtam mit kezdeni ezzel a helyzettel. Nem voltam jó feleség, nem voltam jó anya, jó nagyma- ma, és Istennek nagyon nem volt kedves, amit csináltam. Három hónap sem telt öcsém halála után, amikor édesanyám kórházba került. Akkor tudtam imádkozni Istenhez: „Uram, hadd ma- radjon meg még nekünk. Nagy szüksége van rá a tizenegy gyermekének!” Akkor életben is ma- radt. Nagy örömmel mentünk haza. Ez kedden volt. De csütörtökön hívtak, hogy elhalt a lába, és le kell vágni. Életmentő műtétre van szüksége.

Egyértelmű volt a döntésünk, mert azt szerettük volna, hogy még éljen. Minden nap bementem a kórházba és imádkoztam: „Még egy napot adj neki Uram...!” Amikor levágták a lábát, hív- tuk hozzá a lelkesznőt. Két hűgom volt bent ná- la, akik még nem ismerték az Urat. Hálát adok neki, hogy édesanyám az utolsó percében is tu- dott szolgálni, bizonyosságot tenni. Hálás vagyok azért is Istennek, hogy ilyen gyülekezetbe kerül- tem. Annak ellenére, hogy én hátat fordítottam nekik, ők végig mellettem voltak és mindenben segítettek. Hálás vagyok Istennek, hogy hívó fér- jet adott, aki támogatott, és ha éjszaka felsírtam, mellettem volt és megvigasztalt.

Amikor láttam édesanyám nyugodt arcát, tudtam, hogy jó helyre megy, nem imádkoztam tovább, hogy hadd maradjon. Édesanyám mindig azt énekelte: „Utadban megmaradjak, és a hitben mindvégig kitarthatok!” De ő nem csak énekelte ezt, hanem meg is élte. Azt kívánom a testvérek- nek, hogy egyen-egyenként úgy éljük meg a hi- tünket, ahogyan édesanyám!

Tisztelni az identitásom – Vig Miklós

Arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogyan tanultam meg tisztelni önmagamot, mint cigány embert. Ez nem mindig volt így. Amikor általános iskolás lettem Gyergyószentmiklóson, sok cigány iskolatársam volt. A többiek nem szerették a cigányokat, kiközösítették őket, nem beszélgettek, nem játszottak velük. Kialakult két csoport az iskolában: a cigányok és a nem cigányok. Ez a két csoport gyakran feszült egymásnak. Engem a családom, a nagynéném és a férje úgy nevelték, hogy nekem szégyellni kell a cigányságomat. Azt tanították, hogy a cigányság nem egy erény, amivel dicsekedni lehet, azt szégyellni és tagadni kell. Nagynéném sok mindent tett azért, hogy őt se kezeljék cigányként, ami miatt sok fájdalom volt az életünkben. Engem is sok sérülés ért az iskolában. Akkor döntöttem úgy, hogy én nem akarok cigány lenni, hanem csatlakozom azokhoz, akik nem szeretik, sőt gyűlölik a cigányokat. Próbáltam hozzájuk beilleszkedni, nekik megfelelni. Vártam tőlük az elismerést, a barátjuk akartam lenni. Viszont amikor konfliktus támadt a gyerekek között, egyből a fejemhez vágták a cigányságomat. Amikor próbáltam nyitni a cigányok felé, ők sem akartak befogadni, mert többnek gondoltam magam náluk.

Gyakran estem két szék közé. Emiatt kezdetben agresszivitás tört elő belőlem, azután magányos lettem, szégyelltem magam, gátlásos és zárkózott lettem. Tini koromban feltettem magamnak a kérdést: mi értelme van az életemnek, ha én nem lehetek valaki? Ekkor egy fordulópontra kerültem. Bekerültem a helyi baptista gyülekezetbe. Már nagyon vágytam egy helyre, ahol elfogadnak, ahol nem kell bizonyítanom. A gyülekezetben tapasztaltam meg először, hogy felvétel nélkül szeretnek és akarják, hogy velük legyek. Itt voltak az első istenélményeim, itt tértem meg és döntöttem Krisztus mellett 13 évesen. Amikor megtértem, a bűnbocsánat által, a megtérésem által új identitást is kaptam Jézus Krisztusban. Többé nem cigánynak vagy magyarnak, vagy bármilyen más nemzetiségűnek vallottam magam, hanem Jézus Krisztusban megváltott embernek, Isten gyermekének, egy felbecsülhetetlen értéknek.

Nem mondhatom, hogy elértem volna a tökéletességet és nincs harcom a cigányságommal, de a megtéréssel elkezdődött a gyógyulási folyamat bennem. Isten folyamatosan tárja fel azokat a zezugokat, ahol sérüléseket szenvedtem. Mint amikor egy jó sebész a gyógyulás

érdekében a szikével belemetsz az elfertőződött sebbe, de megteszi, hogy elindulhasson a gyógyulás folyamata. Teológusként elindulhattam a szolgálatban is, feleségemmel együtt szolgálhatunk a cigánymisszióban. Isten arra hív engem, hogy merjek konfrontálódni, és merjek cselekvő alanya lenni az életemnek, merjek a cigányságról kialakult képnek a formálójává lenni. Legyek olyan, aki meghatározza, miként tekintenek a cigányságra a társadalomban. Már nem az a lényeg, hogy cigány vagyok, hanem, hogy Isten gyermeke vagyok. Istennek akarok dicsőséget szerezni az életemmel, a magaviseletemmel, a cselekedeteimmel. Egyedül Istené a dicsőség! Ő arra hív minket, hogy tagadjuk meg a múltunkban szenvedett sérülésekből fakadó hazugságokat és helyettesítsük Isten igazságával, amit Jézus Krisztusban kaptunk meg. Isten megbocsátott, szabadá tett, eltörölte a bűneinket és új teremtetek vagyunk Jézus Krisztusban. Isten egyedinek lát mindannyiunkat. Soha nem élt még egy olyan ember a földön, mint én vagy te. Arra hív Isten bennünket, hogy tapasztaljuk meg, hogy új teremtetek vagyunk Jézus Krisztusban. Kívánom, hogy ez mindannyiunk számára valóság legyen.

Tisztelni a testem – Horváth János

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben!” (1Kor 6,19-20)

Horváth János vagyok az alsózsolcai metódista közösségből. Hálás vagyok a mi Atyáknak, hogy bizonyosságot tehetnek róla.

Már gyermekként is hallottam az evangéliumot, de sajnos sokáig nem kerestem az Urat, nagyon eltávolodtam tőle. Mulatoztam, dorbézoltam, féktelenül ettem-ittam. 40 éves voltam, amikor megtértem. Azóta fokozatosan megváltozott az életem, Jézus Krisztust örömmel és boldogan szolgálom.

Két évvel ezelőtt sajnos elveszítettem a feleségem, betegségben meghalt. Nagy szomorúságomban, magányomban Isten segített, ő volt, aki megvigasztalt, és nem hagyta, hogy visszatérjek a régi életemhez.

A tavalyi, februári Protestáns Cigánymissziós Találkozó után kezdődtek a bajok az egészségemmel. Érszűkület miatt elhalt, elüszkösödött

a bal lábamon egy lábujjam, kórházba kerültem teljes kivizsgálásra: röntgen, CT, érfestés stb. Az orvos azt mondta, hogy nagy a baj, az a minimum, hogy amputálják a lábamat, de még rosszabb is történhet, ha összeomlik a vérkeringésem, mert akkor meghalok. Elküldtek értégtársa. Aláírtam a műtéti papírokat, hogy vállalom minden kockázatot.

Nagyon szomorúan készültem a műtetre, imádkoztam. Egyszer csak jött egy hölgy, akit korábban és azután sem láttam, mosolyogva rám nézett, és azt mondta sugárzó arccal: „Fiatalembere, nem kell félni. Bízson az Úrban!”

Ez nekem nagyon bátorító volt. Megkezdődött a műtét, imádkoztam végig. Megbántam minden bűnömöt tiszta szívemből, és ki tudtam mondani: „Uram, ha el kell mennem, lemondok minden földi örömről, hadd ébredjek úgy, hogy téged lássalak, hadd legyek a tiéd! Ezt szeretném, de legyen meg a te akaratod, ne az enyém!”

Ekkor valami történt. A műtőgépet ide-oda járt, sokáig várakoztunk. Azután valaki fölém

hajolt, és azt mondta, hogy az eredmények tévesek voltak, nem kell tovább műteni.

Nekem olyan volt ez, mintha maga a Megváltó mondta volna, hogy a bűneim meg vannak bocsátva, menjek el békével... Azonnal hálát adtam az Úrnak. Az igaz, hogy később két lábujjamat mégis amputálták, de nagy dolog, hogy tudok járni és ellátni magam. Lelkileg egyre jobban vagyok, mert érzem az Úr szeretetét.

Rájöttem, hogy a testemet is jobban kell tisztelnem. Elsősorban a Mennyei Atyának jár a tisztelet, de a testünknek is. Mert megértettem, hogy a testem a Szentlélek lakóhelye.

Nem tagadom, cigány vagyok, szeretem a vakarót füstölt oldalassal. *(Vakarónak eredetileg a maradék tésztából készült cigánykenyeret nevezték, ma olcsó anyagokból készült lepény.)* Nincs is azzal baj, csak a mértékkel... Azóta igyekszem egészségesen élni. Egy éve nem dohányszom, és 20 kilogrammot leadtam a súlyomból.

Legyen hála és dicsőség mindezért az Úrnak!

Tisztelni a magyarokat – Rác Miklós Mityu

Egy kárpátaljai cigánytáborban nevelkedtem, és élek ma is, amely a falunk főútján helyezkedik el. Amikor hetedik osztályos lettem, átkerültem egy magyar iskolába – egyedül én voltam cigány az osztályban. A hátsó padban ültem, és az egyik földrajz órán az egyik magyar barátom, aki előttem ült, folyamatosan piszkált, kötekedett ve-

lem. Ezt a tanár nem vette észre, azt viszont igen, hogy én visszaszóltam neki. Kaptam egy nyaklevest, majd begurultam, és azt mondtam a fiúnak, hogy ha még egyszer hátra mered tenni a kezdetet a padomra, bele fogom vágni a tollat. István nem vett komolyan, szerencsétlenségére, én pedig fogtam a tollat, és belevágtam a kezébe. Ez

nem azért történt, mert kötekedett velem, hanem azt gondoltam, hogy mivel ő magyar, így mindent megtehet velem. Ezért én is megtehetek vele mindent, mert cigány vagyok. Ebben benne volt, hogy egyrészt kevesebbnek, másrészt többnek is éreztem magamat nála. Ezt követően rajta kívül senki sem mert velem kötekedni.

Sokszor vagyunk így mi, cigányok, ha iskolába megyünk: ha kötekedik velem a magyar, akkor megmutatom neki, hogy én vagyok az erősebb, hogy ki vagyok én. De nem ezt kellene, hogy tegyünk.

Másik példa: A kilencvenes évek elején a bátyáim, unokatestvéreim kiálltak az utcára, és azt mondták, hogy itt magyarok nem fognak elmenni. „Miért jönnek ide? Mit akarnak itt? Talán el akarják szeretni a lányokat? Magyaroknak nem adjuk őket!” Mindössze annyit akartak, hogy átmenjenek az egyik faluból a másikba. Nem sokszor sikerült nekik, ezért többször is nálunk kötöttek ki. A mi házuk volt az „irgalmas samaritánus központ”. A családunkat sokan ismerték a szomszéd faluból is, édesanyámnak pedig gyakran kiabáltak a magyar fiúk, hogy „segítsen, Jutka néni”, amikor elkezdtek őket üldözni a cigányok. Anyám a nagynénimmel együtt segített nekik, és nem engedték, hogy bántsák őket.

Ezt követően kezdett a Horkai Laci bácsi igét hirdetni a táborban (ez Kárpátalján cigánytelepet jelent), a mi házukban, a szomszédnál, idővel épült egy templom is. Ezt egy ébredés követte, azóta pedig a magyarok szabadon elmehetnek az utcán, és nem szól nekik senki, azaz nem rosszat szólnak, hanem köszönnek. Az én lelkemben azonban nem változott semmi: folyamatosan bennem volt a kisebbségi érzés, hogy bennem úgysem fognak megbízni a magyar barátaim. Úgyis kevesebbnek fognak nézni, mint ők magukat. Ez egészen 2016-ig így ment: an-

nak ellenére, hogy jártam iskolába, azt éreztem, nem érek annyit, mint a magyar ember, mert cigány vagyok.

Számomra az tette értékesé a magyar embert, hogy Isten megmutatta, hogy én is értékes vagyok. Ismerek egy maximalista hölgyet, aki mindig félt a férjével – becsukták az ajtót, ha bent voltak, ha nem, ha vendégük volt, akkor is. Egyik alkalommal segítettem nekik a családi napköziben, amikor a Kata néni azt mondta nekem: „Légy szíves, Mityukám, menj el nálunk, és hozz el egy CD-t.” Mondom: „Menjek el magukhoz – ki van otthon?” Erre ő: „Senki, odaadom neked a kulcsot, bemehetsz a házba.” Elmondta, hol keressem, végig kellett mennem az összes szobán hozzá. Akkor rájöttem, hogy ez az ember, akitől én félttem, akiről én azt gondoltam, hogy nem fog rám ilyen feladatot bízni, megbízik bennem. Odaadja a saját házkulcsát nekem. Ez megváltoztatta a gondolkodásomat, mert előtte úgy álltam hozzá, hogy ha a magyarok utálnak engem, akkor én is utálni fogom őket. Ha nem szeretnek engem, én sem fogom szeretni őket. Viszont ez a történet olyan löketet adott számomra, hogy nemcsak a gondolataim, de a szívem érzései is megváltoztak. Nem egy magyar barátomat kell, hogy szeressem, hanem az egész népet, attól függetlenül, hogy mit tett. Nem az én feladatom, hogy bőrszín alapján ítélek meg másokat, hiszen akkor nem fogok tudni úgy tisztelni és szeretni, ahogyan azt Isten elvárja tőlünk.

Mi van akkor, ha a fiaiok magyar lányt vesznek el feleségül? Mi van akkor, ha a lányaitok magyar fiúkat választanak férjül? Felháborodtok, hogy azt már nem? Mi történik akkor, ha egy magyar ígéhirdető áll ki a szőszékre, te pedig azt mondd, hogy nem, neked csak cigány prédikáljon? Mi van akkor, ha egy magyar áll ott, és az ő prédikációjára térsz meg az isteni hatalomnál fogva? Mi történik a buszon, ha egy magyar a sofőr? Leszállsz, mert nem cigány? Nem. Vagy akkor, ha egy padsorba ülsz egy magyarral, kimész a templomból, mert attól félsz, hogy le fog nézni? Arra jöttem rá, hogy ahogyan én értékelem a magyarokat, ők is ugyanúgy fognak értékelni engem. Nem az számít, hogy milyen a másik bőrszíne, hogy barna, vagy fehér. Egyedül az, hogy Krisztus érte is meghalt a Golgotán, nem csak azért, akit én szeretek.

Keressük egymásban az értékeket, azokat, melyek krisztusiak. Tekintsünk úgy egymásra, mint Krisztus megváltott gyermekeire. Ma már nem vágnám a tollat az osztálytársam kezébe. Ma már barátok vagyunk, és ráébredtem, hogy nem az a megoldás, hogy ha nem szerettem, akkor bántom. Az a megoldás, hogy akkor is imádkozom érte. „Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívetekben van.” (1Sámuel 16,7) Nem az számít, hogy milyen a bőrszíned, nem az számít, hogy milyen ember ül melletted, hanem az, hogy ki van a szívedben.

Tisztelni a cigányokat – Tukacs Gitta

Az Úr Jézus azt mondja: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes elmédből és minden erődből, és felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10,27). Máshol az áll: „A testvéri szeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást iránt megelőzők.” (Róm 12,10). Egy másik helyen: „Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek.” (Péter 2,17 1 Pé).
Az én történetem elég régi történet. Az Úristen mindig úgy rendezte, hogy a környezetemben mindig legyenek cigány emberek. Gyermekkoromban ott lakott mellettünk Danó Pali bácsi, és mivel a szüleink tiszteletra neveltek minket, őt is ugyanúgy tiszteltük, mint bármilyen más felnőtt embert. Általános iskolában is volt cigány osztálytársam. Radics Jóskával például nyolc évig ültem egy padban, mivel más nem akart vele ülni. A középiskolában egy cigánylány, Szabó Gizi volt az osztályunk legjobb tanulója. Senki sem tudta utolérni, nekünk mindig becsúszott egy-egy négyes. Emlékszem, mennyiszor segített ki matematikából, ha nem értettem valamit. Nagyon szerettem ezt a lányt a tudásáért és a szorgalmáért, közben pedig él-sporttal is foglalkozott. Ezt követően hosszabb

idő eltelt, amíg nagyjából 13-14 évvel ezelőtt Dani Eszter, a Missziói Iroda jelenlegi vezetője elvitt Kárpátaljára, egy cigány munkatársi találkozóra. Itt kaptam meg a „gyógyíthatatlan fertőzést”, ahogyan én szoktam erre hivatkozni, azaz az elhívást a cigány emberek szolgálatára. Azóta többször is jártam Kárpátalján, szolgáltunk gyerektáborban, bizonyosságot tettem, részt vettem templomszentelésen. Soha nem felejttem el, amikor ez Szűrtén megtörtént. A cigányaszonyok gyönyörű, hófehér blúzokban jöttek oda – én pedig csodálkoztam, hogy ez hogy lehet, mikor ismertem a körülményeiket: szekrényük sem volt otthon, én sem tudtam volna úgy odaállni.

Később úgy adódott, hogy Budapesten is elkezdődött a cigánymisszió, én pedig a Hős utcában szolgálom, immáron öt éve. Egyik nyáron eljött ide a kárpátaljai Amaro Del zenekar. Meghirdettük, hogy egy keresztény cigány zenekarról van szó, és jöjjenek. Gyülekeztek is folyamatosan, de még a zenekar nem ért oda, amikor átsétált ott egy nem cigány ember. Erre megszólalt az egyik cigányasszony: „Ide magyarok nem jöhetnek!” Erre azt mondtam, hogy „Dehogynem, miért ne jöhetnének?” Erre ő:

„Mit akar maga? Maga cigány!” Így befogadtak és maguk közül valónak tekintettek engem, amit akkora kitüntetésnek éreztem, hogy azóta sem tudom elmondani azt az örömet.

Néhány dolgot megfigyeltem a szolgálat alatt, amely miatt szeretem és tisztelem a cigány embereket. Elsősorban azért, hogy nagy családokban élnek, és mennyire összetartóak. Hogy a szülők erőn felüli áldozatokat hoznak a gyermekeikért. Hogy önfeláldozóak. Az egyik családban, ahová járok, nemrég súlyos tragédia történt, és nem volt kérdés, hogy amikor veszélybe kerültek a gyerekek, az egyik hölgy vállalta a gyámságot a testvére gyermekei felett. Nem is gondolt arra, hogy ennek milyen következményei lehetnek. Lettek is. Arra kérem Istent, hogy bocsássa meg, ami történt, hogy ne érje őt bántódás azért, hogy nem tudott úgy eleget tenni a feladatnak, ahogyan azt kellett volna. Aztán amiért tisztelem a cigányokat, hogy a szegénység közepette is tudnak vidámak lenni. Szívesen jövök ilyen alkalomokra, hiszen látom, hogy az önfeléd imádat mennyire ki tudják fejezni. Csodálatos és fel-emelő. Legfőképpen pedig azért tisztelem őket, mert Isten őket is az ő képására teremtette, és gyönyörködik bennük.